

Els tribunals obeeixen el seu poble, un poble sense tribunals propis no pot reeixir

written by Llorenç Prats | 27 de maig de 2021

L'estat francès i l'espanyol ja tenen més coses en comú, més enllà de tenir catalans i bascos entre les seves minories nacionals més ignorades i repudiades. El tribunal constitucional francès ha actuat, lògicament, com l'espanyol: ha dit un no rotund a trets nacionals diferents dels de la seva creació i raó de ser. A França ha estat pel tema de la immersió lingüística amb una llei de llengües aprovada per majoria aclaparadora a l'Assemblea de la República. A Espanya, buidant de contingut i de valor un estatut d'autonomia de Catalunya votat per partida doble i després de tota mena de retallades.

La nació tanmateix preval, malgrat que no disposi de tribunals propis, i si una cosa és clara és que negar la seva existència no fa sinó accentuar la necessitat de la seva urgent independència per poder disposar d'un sistema judicial concordant amb la seva realitat social i econòmica.

El català a l'Estat francès i a l'espanyol era anterior a aquests mateixos estats. De fet, la Constitució espanyola en "reconeix" la seva preexistència de forma manifesta (article 2 CE). El dret i la llengua tanmateix només van aparellades quan els tribunals són els propis de la societat a la qual han de servir. Ara ho són d'una força forana. Així, legítimament, es defensen i es coordinen per mantenir la seva instauració, malgrat que aquesta fos per la via de la força (cop d'estat del 1936) o per terrabastalls històrics (guerra de Successió el 1714).

El diputat bretó Paul Molac, després d'anys d'iniciatives i d'una permanent voluntat de cooperar amb l'Estat francès, conjuntament amb molts altres diputats va aconseguir que s'aprovés una llei de defensa, d'ús i d'aprenentatge (per immersió) de les llengües dites regionals (de fet, nacionals). Ara, però, ha topat amb el mur de la judicatura, com organització burocràtica que serveix fidelment els seus postulats fundacionals: res pot posar en perill la seva existència originària, malgrat que es forci la seva funció fins a ser arbitrària (cas dels presos polítics catalans).

L'any passat, entre les primeres lleis espanyoles que van venir amb l'acord previ d'investidura pel govern socialista amb Podem i ERC al darrere, es va recuperar un plantejament similar (la famosa llei Celaá o llei orgànica d'educació, segons la qual es blindava la immersió en català a Catalunya). I també, igualment, els jutges no van trigar a matissar, àdhuc "legislar" que determinats percentatges no es podien obviar a pesar que anessin en detriment del català. El legislatiu espanyol, com és normal, va quedar desacreditat, però les "sentències s'han d'acatar i respectar".

Recentment valgui d'exemple de la deriva política judicial, una vicepresidenta espanyola, quan es va aprovar la "llei rider", que obliga els repartidors domiciliaris a ser empleats, ho justificava, sense cap dubte, en què el tribunal suprem ja havia dictat sentències en aquest sentit. La convalidació del decret llei per tant serà una contradicció extrema, en la mesura que el legislatiu simplement es converteix en caixa de ressonància de la judicatura, un cos funcional tancat com pocs, però amb molta influència.

La judicatura tanmateix s'exculpa, també legítimament, en què sense recurs ells no intervindrien. És la tutela judicial la que els obliga a decidir sobre el que està en conflicte. I lògicament, no és cap novetat, sempre dictaminarà a favor de l'estat, qui li dona la vida i qui el manté. Més faltaria. I sempre, ves per on, sorgirà un recurs de sota les pedres.

Catalunya, en conseqüència ben lògica, àdhuc normal, des dels tribunals espanyols i tampoc des dels europeus, no hi té res a guanyar. Amb més celeritat que mai, ambdues instàncies sempre acabaran imposant el seu criteri i, com a molt, un afer pot quedar en via morta, però mai perdran. Ja és hora de veure clar que calen tribunals propis, una piràmide judicial, fiscal i forense al marge de les institucions actuals equivalents. És, per tant, la lògica bàsica de la independència, aquí i a l'Estat francès, el que permet les millors opcions. Els tribunals propis són la garantia, com ho són ara per França i Espanya, que es faci justícia.